

Патријарх Порфирије у Монреалу: Ако има Цркве има и нас

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 5. октобра 2024. године на свечаном банкету поводом 70. годишњице Српске црквено-школске општине Свете Тројице у Монреалу

Браћо и сестре, сви по реду и части, ја могу само да кажем да сам оснажен овде боравећи међу вама, да сам испуњен сваким благословом Божјим и да разумем да и рај, као и са друге стране, и пакао нису тек језичке формуле којима се описују апстрактне и непостојеће категорије, него да је пре свега и изнад свега рај реалност, као што је то и пакао. У исто време сам потпуно свестан, вером нашом и откривењем Божјим, да смо створени за рај. Боравећи, ево, тек неколико дана овде међу вама читавим својим бићем сам разумео, као и увек у оваквим приликама, да је рај онда када отворених срца гледамо једни друге, када лицем к лицу гледамо једни друге и када сви заједно и сви понаособ гледамо лице Божје.

Овом приликом ми долази на ум, управо на тему раја и пакла, прича из древне књиге која се зове Отачник и у којој се описује један велики светитељ,

православни подвижник, док је шетао пустињом. У тој причи нагласак је на тренутку када он наилази на једну лобању. Заставши на тренутак пита себе, а обраћа се и лобањи питањем: Одговори ми ко си ти? А лобања проговоривши, обраћајући се светитељу, вели: Ја сам жрец, тј. жрец једне древне идолопоклоничке вере и религије, дакле онај који се није клањао Богу живоме, него нечистим демонским силама које су се претварале да су Бог или богови. Онда пита даље светитељ: Где се сада налазиш? Вели лобања: Ја сам у паклу. Како је у паклу, даље ће светитељ, а лобања каже: У паклу су ужасне муке и набраја редом све оне муке које свако од нас може да замисли, а најтеже и најгоре од свега, највеће мука од свих, каже лобања, јесте то што смо сви ми, који о се налазимо у паклу и у тами удаљени од Бога, окренути леђима једни другима. Слепљени смо леђима једни уз друге и нико никада нема могућност да види лице онога за кога је слепљен леђима и коме је леђима окренут, а и он њему. И вели: Само понекад, када се ти молиш за читав свет, па и за нас који смо одступили до Бога и налазимо се овде где смо, даје нам се могућност да тек на тренутак видимо обресе један другоме и то нас на трен испуњава радошћу.

Дакле, из ове приче, јасно нам је шта је тама пакла. Пакао је то да смо једни међу другима а да међу нама општења и нема комуникације, да не видимо једни другога, да смо непрестано окренути леђима једни другима. Из тога, наравно, произилази да је насупрот томе рај онда када се радујемо један другоме, када пружамо руку једни другима, када се грлимо, када у нашим срцима има места за свакога, када наше срце има безброј улаза а нема ниједан излаз, тј. када у њега свако може да уђе и да остане у њему, да нађе место топлоте, место умиљења и место радости.

Ево, за ових неколико дана овде били смо најпре на светој Литургији, на молитви, а то је темељ и основ сваке радости и сваког наслућивања раја и пуноће постојања. То је пут који нас води у учествовање у највећој пуноћи лепоте, истине, правде и радости. А онда, ево нас и за овом трпезом љубави, где се сама трпеза зове љубав, продужетак љубави из храма, а онда и радост кроз песму и игру који нас чине да увек гледамо у очи једни друге, у лица једних других. Ја се молим Богу да никада не окрећете леђа једни другима, него да увек будете заједно и заједница као што сте сада и да све што имате, најпре унутарње доживљаје, унутарње садржаје, делите једни са другима, па и онда када вам не иде од руке, када вам је потребан други, како рече апостол Павле. Нико за себе не може рећи да му није потребан други. Сви смо потребни једни другима. Дакле, делите све што носите у себи, али и оно што имате и добијате да делите међу собом. Благословене су увек руке које дају.

Бог увек даје рукама које дају и срцу које даје.

Додаћу још једну причу која се опет тиче раја и пакла, тј. пуноће живота и лепоте, а која описује да је пакао онда када си сам, па макар имао све, макар био највећи, најпааметнији и најбогатији, а да је рај онда када имаш душу и способност да иступиш из себе и способност да примиш у себе. Још једна прича из друге перспективе говори о истој реалности. То је прича у којој се један подвижник опет пита шта је то рај, а шта је пакао. Њему се јавио анђео који га је одвео у једну велику дворану у којој му је показао велики казан око којег седи мноштво људи. У казану је предивна храна од које су позвани сви да се нахране. Међутим, свако има кашику у својој руци која је дужа од руке и свако је узимајући из казана хтео да се нахрани, али пре него што је храна пристизала до уста, будући да је кашика дужа од руке, просипао би то што је захватио. И вели му анђео: То је пакао да имаш храну, да ти је све дато, а да остајеш гладан, неиспуњен и жедан. Онда га је анђео одвео у другу просторију у којој је идентична слика приказана. Опет једна огроман казан са пребогатом, дивном и преукусном храном, сви опет имају кашике дуже од својих руку и свако је захватао из казана. Међутим, свако је хранио онога преко пута себе, тако да су сви, међусобно хранећи се, били сити и испуњени, испуњени богатом храном из казана, али пре тога испуњени осећањем да је други важан, да без другог не постоји и да у другом проналази свој смисао.

Ево, нека би Бог дао да усвојимо ове две реалности: са једне стране реалност заједнице као загрљаја међусобног и окренутости једни другима у сваком смислу те речи, и са друге стране да нас када имамо и све што имамо подсећа на то да нам је Богом и благословом Његовим дато да бисмо и ми, као уздарје Њему, делили са другима и на тај начин постојали подобни и слични Њему.

Хвала вам још једанпут. Нека вас све Господ благослови и да Бог да да се видимо и овде, и у сваком граду у Канади и у Србији, и у сваком месту у свету, да се сви заједно молимо за добро нашег народа где год да се налази, а најпре на Косову и Метохији. То је наш крст, али ми знамо да онда када смо близу Господа, када смо истрајни, када не одустајемо и када се молимо за сваког човека, па и за оне који су против нас, за оне који нам отимају и за оне који узурпирају оно што је наше, Бог вером нашом, али и својом љубављу све пре или касније преокреће у добробит и у благослов за нас. Тако је било и кроз читаву историју нашег народа. Када смо се молитвом и покајањем, а то значи у потреби да будемо бољи, враћали себи, дому Светог Саве и дому Очевом, Бог нам је вишеструко узвраћао. Сигуран сам да ће тако бити и када

је реч о Косову и Метохи, јер тамо је наше благо, тамо су наше незаменљиве предивне светиње, које су натопљене молитвама наших предака, али и које се и дан данас натапају молитвама монаха, монахиња и нашег народа који живи тамо и свих који походе те крајеве, али и свугде и на сваком месту где год има нашег народа. Ако има Цркве има и нас. Вера нас је кроз векове учинила оним што јесмо. Много више времена је било када нисмо имали своје државе, али и границе држава се мењају. Све што припада овом свету и историји јесте релативно и пролазно. Наравно да је важна и економија, и одбрана, и спремност да чинимо жртву. Међутим, ако немамо веру, то најјаче, најдубље и најснажније оруђе које нас је уобличио оваквима какви јесмо, онда немамо могућности да очекујемо бољи дан за нас. Дакле, да будемо ми бољи и све ће бити боље.

Нека сте благословени! Хвала још једампут свима вама, Хвала драгом владици на свему, а посебно на труду и љубави што чини за нашу Цркву и за све нас. Хвала браћи свештеницима. Хвала организаторима и учесницима ове предивне манифестације, али изнад свега хвала свима вама! Нека Господ подари мир, слогу, љубав, сваку радост и лепоту вама, вашим породица, сродницима и читавом свету. Живели на много година!

spc.rs